

beløb efter bestemmelsen, hvis den længstlevende ægtefælle som led i en henstand efter lovforslagets § 36, stk. 3, har overtaget den privatretlige forsørgelsespligt over særbarner. Er særlivsarvingen fyldt 18 år, men under 24 år gammel, kan der derimod ske udbetaling i medfør af stk. 3.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 6.2. og 6.3.

Til § 36

Bestemmelsen omhandler arvehenstandens varighed og udbetalingen af arven ved henstandsperiodens ophør.

I *stk. 1* fastslås det, at arvehenstand efter lovforslagets § 35, stk. 1, gives for 5 år fra den førstafdøde ægtefælles dødsdag. Har ægtefællen alene ønsket henstand for en periode på 3 år, bør skifteretten imødekomme dette og ikke af egen drift fastsætte en længere henstandsperiode.

Forslaget indebærer en udvidelse af de eksisterende regler om arvehenstand, fordi henstanden vil kunne løbe ud over en eller flere livsarvingers myndighedsalder.

Hvis en henstand efter stk. 1 udløber, mens en særlivsarving efter den førstafdøde ægtefælle stadig er umyndig, og ægtefællen ikke har overtaget forsørgelsespligten over den pågældende, jf. stk. 3, skal den udbetalte arv forvaltes efter reglerne om formueadministration i værgemålslovens kapitel 5.

Voksne umyndige livsarvingers arv vil som hidtil ikke være omfattet af bestemmelsen. En værge for en voksen umyndig livsarving vil kunne give henstand og aftale vilkårene herfor med den længstlevende ægtefælle, dog formentlig kun med statsamtets samtykke, jf. værgemålsbekendtgørelsens § 6, jf. § 10, stk. 1.

Forlanger livsarvingen ikke arven udbetalt ved 5-års periodens udløb, fortsætter henstanden, men livsarvingen kan på et hvilket som helst tidspunkt forlange arven udbetalt. Der indtræder således ingen passivitetsvirkning alene på grundlag af manglende anmodning om udbetaling.

Livsarvingen kan ikke ved henstandsperiodens udløb give samtykke til, at den længstlevende ægtefælle får boet udleveret til uskiftet bo, idet skifte af boet har fundet sted ved den førstafdøde ægtefælles død.

Efter forslaget er arvehenstand ikke betinget af, at den længstlevende ægtefælle ikke gifter sig igen i henstandsperioden. Da der er stillet sikkerhed for livsarvingernes arv, jf. lovforslagets § 37, og da henstandsperioden er tidsbegrænset, er der ikke behov for en regel, der udelukker dette.

Hvis den længstlevende ægtefælle har indgået nyt ægteskab og skilles, mens henstandsperioden stadig løber, skal livsarvingernes arvekrav kursansættes og indgå som et passiv på skiftet. Kursansættelse kan i praksis ofte ske ved henvendelse til et pengeinstitut og må ellers ske ved sagkyndig vurdering.

Henstand med udbetaling af arven vil også kunne gives til en længstlevende ægtefælle, der er i uskiftet bo, og som senere ønsker at skifte boet, f.eks. fordi den pågældende ønsker at gifte sig igen. 5-årsfristen i stk. 1 skal imidlertid også i denne situation regnes fra den førstafdøde ægtefælles dødsdag. Anmoder den længstlevende ægtefælle derfor først om skifte 2 år efter førstafdødes dødsdag, kan henstand kun meddeles for en periode på 3 år.

Hvis betingelserne i lovforslagets § 35, stk. 1, er opfyldt, kan skifteretten efter stk. 2 forlænge henstandsperioden med yderligere 5 år, eller eventuelt en kortere periode, hvis ægtefællen anmoder om det. Af hensyn til livsarvingerne kan der kun ske forlængelse én gang. Det gælder også, selvom ægtefællen har anmodet om en kortere forlængelse end 5 år. Arvehenstand vil således ikke kunne have en længere varighed 10 år, medmindre henstanden gives efter stk. 3. Hvis skifteretten forlænger henstanden, regnes forlængelsen fra udløbet af den første henstandsperiode.

En anmodning om forlængelse skal fremsættes tidligst 6 måneder før og senest ved udløbet af henstandsperioden i stk. 1, dvs. senest ved normal kontortids ophør på den dag, henstanden udløber. Er henstanden givet for 5 år, indebærer bestemmelsen, at et krav om forlængelse tidligst kan fremsættes, når der er forløbet 4 ½ år fra den førstafdøde ægtefælles dødsdag. Baggrunden herfor er, at vurderingen af, om betingelserne for at forlænge henstanden er opfyldt, bør ske i forbindelse med udløbet af henstandsperioden i stk. 1.

Det kan forekomme, at skifteretten, f.eks. på grund af sagens kompleksitet, ikke kan træffe afgørelse om, hvorvidt henstanden skal forlænges, inden for arvehenstandsperioden på 5 år. Det er ikke rimeligt, at ægtefællen i denne situation skal tvinges til at udbetale henstandsarven til livsarvingerne efter førstafdøde, og det foreslås derfor, at en anmodning om forlængelse skal have opsættende virkning. Hvis skifteretten afslår at forlænge henstandsperioden, beror det på retsplejelovens almindelige regler om kære i kapitel 37, om kære skal tillægges opsættende virkning.

I *stk. 3* foreslås det, at udbetaling af arven tidligst skal ske, når en fælles livsarving fylder 18 år.

Tilsvarende gælder, hvis den længstlevende ægtefælle i forbindelse med henstandens givelse over for